

Đúng hay sai : Tôi Quên đã làm gì cho bạn. Hãy hỏi : Bạn đã làm gì cho Tôi Quên ?

Tác Giả: Ng&c Thu đ&ch

Thứ Hai, 14 Tháng 2 Năm 2011 17:41

Tôi sẵn sàng hy sinh cho Tôi quên!

Wael Ghonim, một thanh niên Ai Cập 30 tuổi, đã được giới thiệu Ai Cập tôn vinh là anh hùng trong các cuộc xuống đường ở Ai Cập. Đây là một người phóng viên của Wael Ghonim và phóng viên Ivan Watson, đài CNN hôm 9 tháng 2, sau khi anh được cảnh sát Ai Cập thả ra hai ngày.

Watson: Anh đã lên kế hoạch cho một cuộc cách mạng?

Ghonim: Vâng, chúng tôi đã lên kế hoạch.

Watson: Kế hoạch đó là gì?

Ghonim: Đó là làm sao cho tất cả mọi người cùng xuống đường. Trước hết là chúng tôi chú ý đến khu vực các khu vực nghèo nàn. Điều mà chúng tôi là tất cả những người liên quan đến đời sống hàng ngày của người dân.

Watson: Có một nhu cầu để đoán về những nhóm Huynh đệ Hồi giáo liên quan đến cuộc nổi dậy này. Làm sao anh tiếp xúc chính anh và bạn bè của anh là những người giúp huy động các cuộc biểu tình đầu tiên vào ngày 25 tháng 1?

Ghonim: Nhóm Huynh đệ Hồi giáo không hề tham gia trong việc tổ chức này. Huynh đệ Hồi giáo đã tuyên bố rằng họ sẽ không chính thức tham gia và họ nói rằng, nếu những thanh niên của họ muốn tham gia, thì họ sẽ không nói không với những người này. Nếu các ông muốn có một xã hội tự do, chúng tôi cần cho họ truy cập internet. Bởi vì mọi người, các thanh niên trẻ, tất cả sẽ đi ra [thực địa] bên ngoài và nhìn thấy các phóng viên trên truyền thông thiên vị, nhìn thấy sự thật và các nguồn khác và [nhìn thấy] một nguồn của chính mình và họ sẽ đóng góp và cùng tác với

nhau.

Watson: Đây có phải là một cuộc cách mạng internet?

Ghonim: Chắc chắn đây là một cuộc cách mạng internet. Tôi gọi nó là cuộc cách mạng 2.0.

Watson: Chính phủ Ai Cập hiện đang nói về sự thay đổi, họ đang nói về các ý ban, cải cách hiện pháp trong các cuộc bầu cử quốc gia và qua, tôn trọng các đòi hỏi của giới trẻ, ngừng các cuộc bắt giữ, giới phóng các phương tiện truyền thông. Ông nghĩ gì về những thông điệp này?

Ghonim: Tôi rất mừng chúng tôi không còn thời gian để đàm phán. Chúng tôi đã xuống đường vào ngày 25 và chúng tôi muốn đàm phán. Chúng tôi muốn nói chuyện với chính phủ của mình, chúng tôi đã gõ cửa. Những họ đã quyết định thuyên chuyển vào chúng tôi vào ban đêm, bắt những người đến cao su, bắt dùi cui, bắt vòi nước, bắt họ cay và bắt viết bắt giữ khoảng 500 người của chúng tôi. Cảm ơn, chúng tôi đã nhận được thông điệp. Bây giờ, khi bắt đầu leo thang như thế này và các cuộc biểu tình đã thực sự lớn, thì họ đã nhận được thông điệp.

Watson: Vì anh bắt bắt giữ, anh có nghĩ đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, họ đến để bắt những người hay anh là một tiêu mà họ nhắm tới?

Ghonim: Dĩ nhiên tôi là một tiêu mà họ nhắm tới. Họ muốn bắt tôi.

Watson: Cái gì xảy ra trong đầu anh vào thời điểm đó?

Ghonim: Tôi sợ vô cùng

Watson: Anh đã bắt bắt một?

Ghonim: Vâng, tôi đã bắt bắt một.

Watson: Trong suốt thời gian, anh đã bắt bắt một?

Ghonim: Vâng, bắt bắt một, dĩ nhiên.

Watson: Suốt thời gian?

Ghonim: Vâng, dĩ nhiên. Hôm nay, tôi đã quyên toàn bộ tài sản mà tôi sở hữu cho vợ tôi, các tài khoản nhà bank của tôi, tất cả tài sản, bởi vì tôi sợ sàng chết và có hàng ngàn người dân ngoài đó sợ sàng chết...

Watson: Anh đã quyên cho vợ của anh, bởi vì anh nghĩ rằng anh có thể chết?

Ghonim: Vâng, dĩ nhiên. Họ đã hứa hẹn với chúng tôi rất nhiều, ông biết đấy, với thái độ thay đổi, những nhìn lại cuộc phản vụ ông Omar Suleiman vài ngày trước đây, ông ta cho rằng, hiện nay giới Ai Cập cho rằng sàng chết cho dân chúng.

Watson: Anh nghĩ gì về điều đó?

Ghonim: Vì vậy, tôi nghĩ rằng, chế độ này thực sự có vấn đề rồi, chế độ vì là các ông có vài người để quyết định rằng các ông là tất cả, các ông nắm tất cả quyền để quyết định cho một quốc gia và sau đó sẽ dùng phương tiện truyền thông để tẩy não người dân. Sẽ dùng cây gậy bóng chày để đánh vào những người dân, những người quyết định rằng, họ muốn nói KHÔNG!

Watson: Anh có cảm thấy anh phải chịu trách nhiệm với những người đã chết?

Ghonim: Không. Ông biết đấy, tôi lấy làm tiếc, nhưng tôi không... Tôi lấy làm tiếc vì sự ra đi của họ (bắt khóc). Ông biết đấy, tôi không thể quên những người này (nghe không rõ) [vì sự hy sinh của họ?] Biết đâu có thể là tôi hoặc anh em của tôi. Và họ đã bắt giữ tôi, họ đã bắt giữ tôi, như thể họ, ông biết rồi đấy...

Nếu những người này đã chết trong một cuộc chiến, thì công bằng và sòng phẳng. Khi ông cầm vũ khí trong tay, và ông biết người nào đó đang bắn và ông chết. Nhưng không! Những người đó không được chết như vậy. Những người đã bắt giữ không giữ họ như họ đang chuồn bỏ trên công ai đó. Cảnh sát bắn họ, bắn họ rồi thì hiểu rõ, ông biết đấy, những người cảnh sát đứng trên cửa và bắn vào những người dân. Đây là tội phạm. Tình thế này cần phải ra đi vì đây là một tội phạm.

Và tôi, tôi nói cho ông biết rằng tôi sẵn sàng chết. Tôi có rất nhiều thứ trong đời để mất. Tôi đang đi làm, ông biết tôi đang xin nghỉ làm, tôi làm việc cho một công ty tốt nhất trên thế giới. Tôi có một người vợ hoàn hảo, và tôi có một thứ tốt nhất, tôi yêu thương con cái tôi, nhưng tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả mọi thứ đó để giữ cho mình có thể trở thành nhân loại, và không ai có thể đi ngược lại với các mục của chúng tôi. Không một ai có thể!

Và tôi đang nói điều này cho ông Omar Suleiman. Ông ta sẽ xem buổi phỏng vấn này. Ông sẽ không thể ngăn được chúng tôi. Bắt cóc tôi? Bắt cóc tất cả các đồng sự của chúng tôi? Đưa chúng tôi vào tù? Giữ chúng tôi? Hãy làm bất cứ điều gì mà các ông muốn làm. Chúng tôi đang xây dựng lại đất nước của chúng tôi. Các ông đã hủy hoại đất nước này trong 30 năm qua. Đợi rồi! Đợi rồi! Đợi rồi!